

TÓCÓI HARANGSZÓ

A Szent Család Templomból

14. évfolyam 6. szám - az Úr 2013. évének június havában

Hit Éve 9. - Megyésfőpásztorok hitről és a hit évi programokról -3.

E hónapban megfontolhatjuk újabb két megyésfőpásztor gondolatait a hit évről.

Cserháti Ferenc, Esztergom-budapesti segédpüspök felhívja a figyelmet, hogy az igaz, jó és szép értékek új felfedezése, továbbadása fontos feladat. Isten, a Szeretet, a teljes élet megismerése, a társadalmi, kulturális együttélés a gazdasági fellendülés alapjai. A hit értékeinek korszerű átgondolása, továbbadása az új evangelizáció sürgető tennivaló. Ez kereszténységünkkel együtt járó hivatás, mert napjainkban a keresztények közül is sokan úgy élnek, mintha Isten nem lenne. Krisztus a világ világossága, az élő vizek forrása, az élet kenyere. Őt kell megismertetni és megszerettetni. A Hit Éve készlet, hogy Krisztussal együtt útra keljünk és kivonuljunk a bennünket körülvevő pusztaságból az Istennel való életre. Készlet, hogy keressük az isteni bölcsességet, tanuljunk meg újra Isten útján járni, így valóban emberhez méltóan, békében élni. A világméretű mozgósítás a keresztény hit elmélyítésére és továbbadására elsősorban a hívők közösségének szól, akik rendszeresen imádkoznak, hallgatják Isten Igéjét, részt vesznek a vasárnapi szentmiséken, áldoznak és a többi szentségekhez is járulnak. A Szentlélek segítségével a természetes vallásgyakorlatnak, evangelizációnak intenzívebbé kell válnia. Új módszereket, új kifejezési formákat kell keresni, hogy Isten, üdvözítő örömhírével megérinthessük kortársaink szívét. A szentéletű emberek és vértanúk erős, buzgó, kitartó hitével új lendületet adhatunk a körünkben működő egyházi csoportoknak. Érzékenyek leszünk azok iránt is, akik eltávolodtak az egyháztól. Megmutatjuk a Krisztussal való személyes találkozás örömeit.

(Forrás: <http://www.magyarokurir.hu/hirek/erositsuk-meg-hitunket-cserhati-ferenc-puspok-levele>)

Veres András szombathelyi püspök buzdít, hogy találjuk meg a hit megvallásának közös formáját. A keresztény vallás krízise a hit kríziséből ered. Ahogy az útszéli keresztet, hitünket is kikezdte az idő vasfoga. Sok megkeresztelt ember, sőt még a vallásos emberek életében is a hitnek semmiféle hatása sincs a mindennapi életben. Át kell tudni adni a hitet szekularizált, elvallástalanodott világban, amelyből hiányzik Isten. A hasznosság elve minden szinten legyőzni látszik az ember erkölcsi lényét, a haszonelvű gondolkodás súlyos problémát jelent. Ez a világlátás átjárja, megzavarja a keresztények gondolkodását, és befolyásolja a hívők viselkedését. Felszínességhez, a hit szerinti élet kiüresedéséhez és a vallásos magatartás gyengüléséhez vezet. Az emberek válogatnak a hitigazságok között, a maguk felfogása szerint gyártanak vallást és erkölcsi rendszert. Az én központú világban a hitnek semmiféle hatása sincs a mindennapi életre. A hit átadása nehezzé vált. A katolikus iskolák a keresztény nevelésben még a család vallás nélküli nevelése ellenére is lehetőséget adnak a keresztény világlátás kialakítására.

(Forrás: <http://www.magyarokurir.hu/>; Hit Éve fül; Veres András püspök írásának címe)

Pető István atya

Események

templomunkban

Az elmúlt hónapban nem volt keresztelés templomunkban, volt viszont egy hozzánk tartozó temetés: Nagy József János testvérünket temettük.

Július elsején indulnak a hitévi római zarándoklatra plébániánk közösségének tagjai András atya vezetésével. Az itthon maradók imádsággal lélekben kísérhetik őket, a részletes program a hirdetőtáblán megtalálható.

Hittanosaink nyári tábora júl. 15-től 18-ig lesz Belpátfalván, a részvételi díj 3500 Ft/fő.

Interjú Kiss Miklós újmisési atyával

Egy plébániaközösség életében különleges ünnep, ha a közösségben papi hivatás érik. A múlt hétvégén többen Szegedre utaztunk, hogy Kiss Miklós, volt ministránsunk pappá szentelésén ott lehessünk. A vasárnap celebrált első szentmiséjére pedig az itthon maradók is eljöhettek, meg is telt a Szent Család templom erre a szép eseményre. Miklósnak a papsághoz vezető közel sem egyszerű útjáról már a diakónusszentelése kapcsán olvashattunk, most az azóta eltelt időszakról kérdezgettem.

Hogyan telt a diakónuséved?

A diakónusszentelés utáni időszak eddigi életem egyik legszebb, legharmonikusabb periódusa volt. A hosszan tartó küzdelmek és megpróbáltatások után egy rövid időre megpihenhettem. A tavalyi nyaram az egyszerűség, a békesség, az oltárszolgálat és az Istenre hangoltság jegyében telt. Szeptember 15-i hatállyal a püspököm Szentes városába helyezett, ahol ez év január végéig teljesítettem szolgálatot. Az ott töltött néhány hónap folyamán hasznos lelkipásztori tapasztalatokkal gazdagodtam. Jó érzés volt megtapasztalnom az emberek szeretetét. Február elején a rektor úr visszarendelt Szegedre, hogy a papszentelésig hátralévő néhány hónapot a szeminárium csendjében a tanulmányaimnak, az imának és a lelki töltekezésnek szenteljem. A szentelés előtti hónapokban a Gonosz keményen megostromolta az elmémet és a lelkemet; az utolsó napig próbálkozott... Isten kegyelméből azonban mindent kibírtam és június 22-én délelőtt végérvényesen belevetettem magam Isten karjaiba.

Milyen volt a szentelés és milyen érzés volt újmisési papként állni az oltárnál, ahol régen ministráltál?

Mind a szentelés, mind az újmise közben lepergett előttem az eddigi egész életem. Megrendült lélekkel, szívem legmélyéből mondtam és mondok köszönetet a mindenható Istennek, amiért a szívembe oltotta a papi hivatás kegyelmét, s a sok érthetetlennek tűnő kanyar ellenére végül mégis eljuthattam az oltárig. A szemeim szárazak maradtak, de belül óriási felszabadulást éreztem. Öröm volt látni a mosolygó

arcú embereket, akikkel együtt adhattam hálát ezekért a felemelő pillanatokért. Talán felfogni sem tudom, mi történt velem azon a hétvégén. Úgy érzem, még időre van szükségem ahhoz, hogy az ott és akkor kapott kegyelmeket tudatosítsam, átérezzem és a maguk mélységeiben átéljem.

Mit választottál papi jelmondatodnak és miért?

Papi jelmondatomat Szent Pál apostolnak a korintusiakhoz írott második leveléből választottam: „Elég neked az én kegyelmem, mert az erő a gyengeségben nyilvánul meg a maga teljességében.” Már a szemináriumba történő belépésem előtt kiválasztottam magam számára ezt a mondatot. Tudtam és éreztem, hogyha végigjáróm ezt az utat, nem lehet más a mottóm. Nincs itt mit szépíteni a tényeken; a hosszú kispapi évek alatt senkire nem számíthattam, szinte emberszámba sem vettek. Lenéztek, kigúnyoltak, a múltam foglyává tettek, s sokan ott tettek nekem keresztbe, ahol lehetett. Egyedül Ő állt mellettem, de ez bőven elegendőnek bizonyult. Az Ő ereje újra és újra megnyilvánult a gyengeségeimben, amely által legyőztem minden nehézséget és megerősödve jöttem ki minden egyes csatából. Övé a dicsőség mindörökkön-örökké.

Tudod-e, hogy hová kerülsz? Mit vársz a következő évtől, hogyan készülsz a káplánságra és milyen terveid vannak?

Július első felében fogom megtudni, hová is helyez a püspök úr, addig még nosztalgiázom egyet Rómában. Az igazat megvallva, én már nem várok senkitől és semmitől semmit. Amire vágyom, az egy kis nyugalom és békesség. Hosszú és gyötrelmes 8 esztendő van mögöttem; sokszor megtörettettem, de Isten éppen e megtörettetéseken keresztül érte el, hogy keresztre feszítsenek a vágyaim, a terveim és az elképzeléseim, hogy meghaljak önmagamnak és mindenkor kész legyek az Ő akaratának elfogadására és teljesítésére. Remélem, hogy az emberek szeretni fognak, a plébánosommal jól kijövök majd és végre kezdetét veszi valami egészen más. Egy új élet, egy új jövő. Felejteni akarok és új életet kezdeni. Jézus Krisztus katonájaként, az Ő végtelen irgalmának és szeretetének közvetítőjeként kívánom élni az életemet. Ez minden, amire vágyom

Isten áldása kísérje munkádat, és adjon erőt, hogy a küldetésben, amelyre meghívott, mindvégig kitartsál!

Atyák és fiak

6 éves voltam. Délelőtt a konyhában ültem, és néztem, ahogy édesapám kevergeti a beépített elektromos tűzhely mellett állva a sárgabarack lekvárt, amit annak a fának a terméséből főzött, amit sosem látott nagyapám ültetett. Szomorú voltam, nem aludtam napok óta rendesen, és apa észrevette ezt. Hosszas kérdezősködésére vallottam csak be, hogy azért vagyok ilyen levert, mert félek a haláltól. Ő elnevette magát, és azt mondta, hogy „még csak az kellene, hogy örökké éljünk”. Ez a kép beleégett a lelkembe. Az én jó apám, akire mindig számíthattam, aki mindenhez ért, mindenben tökéletes, még lekvárt is főz nekem, nevet a halhatatlanságon... Csak 14 évvel később mentem el először templomba, hogy másfajta választ kaphassak. 14 évig egy választ kerestem...

Péntek délután autóval mentünk Egerbe. Az út menti koszorúkat látva a 6 éves fiam szomorúan nézett rám, és azt mondta, hogy ő fél a haláltól. Gergő néha a világ legjobb gyerekének tűnik, máskor pillanatok alatt kihoz a sodromból. Most nagyon elesettnek látszott. Odafordultam hozzá, és meséltem neki Ádámról és Éváról, arról, hogyan lett az ősbűn következménye a halál, és hogyan törölte el a halál erejét a tökéletes Ádám, Jézus Krisztus. Nem tudom, hogy ő mennyire értette meg a válaszomat, hogy meddig fogja még keresni a saját választát, és megtalálja-e egyáltalán. Ha valamit átadhattam volna neki a saját érzéseimből, azért hálás lettem volna. Most valamiért azt érzem, hogy nekem legalább annyira szükségem van arra, hogy ő megtalálja a választ, mint saját magának. Mert az atyák, az apák meghalnak, a fiak pedig küzdenek tovább. Felelnek a fiak az atyák vétkéért hetedízigen? Az apákon biztosan számon kérik odaát, hogy mit tanítottak fiaiknak.

Almás Gábor

A vasárnapi szentmiséken felolvasó családok:

Jún. 30. (Évközi 13. vas.): Ifjúság

Júl. 14. (Évközi 15. vas.): Mária légió

Júl. 7. (Évközi 14. vas.): Asztalos család

Júl. 21. (Évközi 16. vas.): Hajdú család

Egy a hónap szentjei közül: Szent Romuáld

Romuáld 951-ben Ravennában egy nemes fiaként született. Amikor húsz éves lehetett, viszály támadt atyja és néhány rokona közt, s Romuáld apja megölte egyik ellenfelét. Apja helyett Romuáld vonult negyven napra a S. Apollinare in Classe-kolostorba, hogy elégtételt adjon Istennek. 972-ben ebben a kolostorban tette le a szerzetesi fogadalmat. Később apja is belépett egy kolostorba. Romuáld három évig maradt a S. Apollinaréban. A kolostorban uralkodó laza fegyelmet nyíltan helytelenítette. 975-től remeteéletet élt a velencei síkságon egy Marinus nevű remetével, akitől mindent megtanult a remeteéletéről. Pietro Orseolo dózse és Oliba gróf az ő tanácsukra lett szerzetes. Romuáld szigorú aszkézisben élt, végül hosszú keresés után Pereumban telepedett le. III. Ottó kérésére S. Apollinare apátja lett egy évre, ezután Montecassinoba, majd Rómába ment. 1004-ben Romuáld remeteséget alapított Pioggo közelében, Val di Castróban. Újabb vándorévek után Fonte Avellana közelében telepedett meg. Hét évig maradt ott, és zsoltár-kommentárokat írt. 1023 után remeteséget alapított Camaldoliban. Amikor Romuáld halálának közeledtét érezte, visszatért Val di Castróba, ahol cellát és oratóriumot épített magának, s ott halt meg 1027. június 19-én. Öt évvel később még romlatlan állapotban találták tetemét, s Róma engedélyezte szentként való tiszteletét. A Romuáld utasításai szerint élő remetétet később a kamalduli rendben egyesítették.

Liszkócziné Petrik Anita

Szép gondolat

Kerestem Istent, elrejtőzött előlem; kerestem önmagamat, nem találtam; kerestem testvéreimet és megtaláltam mind a hármat.

Boros László

Gyerekszáj

- Miről énekeltek ovis hittanon, Andris?
- Arról, hogy egészségeseket együnk.
- ???
- "Hogy lehetek engedelmes Istennek?/ Azt (t)eszem, ami szép és jó..."

Egy csepp derű- felnőttek sem árt

A pap ül a repülőgépen.

- Atyám, egy kis konyakot? - kérdezi a légi utaskísérő.
- Milyen magasan vagyunk? - kérdezi a pap.
- Tízezer méterre a földtől.
- Akkor sajnos nem lehet.
- Miért nem?
- Mert túl közel vagyok a főnökhöz...